

Ewine van Dishoeck

Ewine van Dishoeck jest profesorem astrofizyki molekularnej na Uniwersytecie w Lejdzie w Niderlandach, a także zagranicznym pracownikiem naukowym Instytutu Fizyki Pozaziemskiej Maxa Plancka w Garching w Niemczech. Po ukończeniu studiów w Lejdzie w 1984 roku zajmowała stanowiska na Uniwersytetach Harvarda, Princeton i Caltech. Powróciła do Lejdy w roku 1990. Prace prowadzone przez jej zespół w nowatorski sposób łączą świat chemii z fizyką i astronomią, dzięki czemu możliwe jest badanie szlaku molekularnego od obłoków gwiazdotwórczych do dysków planetotwórczych. Była mentorem kilkudziesięciu studentów i postdoków. Jest znana ze swojej pracy nad projektowaniem najpotężniejszych na świecie teleskopów kosmicznych, takich jak Atacama Large Millimeter Array czy teleskop Jamesa Webba. Van Dishoeck otrzymała wiele nagród i wyróżnień, w tym Nagrodę Spinozy w 2000 roku, która jest najważniejszą nagrodą

akademicką w Niderlandach, Medal Jamesa Craiga Watsona (2018) przyznawany przez US National Academy of Sciences za wybitny wkład do astronomii, Nagrodę Kavli w dziedzinie astrofizyki (2018) – najważniejszą nagrodę naukową w tej dziedzinie na świecie, Medal Karla Schwarzschilda (2019), Nagrodę Jules'a Janssena (2020) oraz Złoty Medal im. Nielsa Bohra (2022). Jest członkiem lub członkiem zagranicznym kilku akademii nauk, w tym Niderlandów, Stanów Zjednoczonych, Niemiec i Norwegii. W latach 2007-2021 była dyrektorem naukowym Netherlands Research School for Astronomy (NOVA). W latach 2018-2021 pełniła funkcję przewodniczącej Międzynarodowej Unii Astronomicznej (IAU), światowej organizacji zrzeszającej zawodowych astronomów. Van Dishoeck z pasją popularyzuje astronomię, również za pomocą sztuki. W 2019 roku była współkuratorką wystawy w Muzeum Boerhaave w Lejdzie zatytułowanej „Kosmos: Sztuka i Wiedza”.

